

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. P. S.**, zast. JUDr. Zdeňkou Šustovou, advokátkou, se sídlem Praha 7, Tusarova 24, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2005, č. j. 9 Ca 86/2003 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2003, č. j. MHMP-95699/2002/Vys/So, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 6. 2002, č. j. 21338/02/2133 - 1520 Hol./Chram., kterým stavební úřad zamítl návrh H. S. a Ing. P. S. na obnovu stavebního řízení ukončeného stavebním povolením stavebního úřadu, ze dne 22. 8. 2001, č. j. 24507/01/2316 – 1520 Hol./Hu., protože uplynula lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení stanovená v § 63 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Ve svém rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 25. 6. 2002 podali paní H. S. a Ing. P. S. návrh na obnovení stavebního řízení, vycházejíce z ustanovení § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť podle jejich přesvědčení jim jako účastníkům řízení bylo nesprávným postupem správního orgánu odňato postavení účastníka řízení. Stavební úřad tento návrh zamítl s odůvodněním, že nebyla splněna podmínka stanovená v ust. § 63 odst. 3 správního řádu, tj., že návrh musí být podán u příslušného orgánu do tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy. Žalovaný dospěl po zhodnocení všech zjištěných skutečností k závěru, že stavební úřad důsledně zkoumal dodržení zákonných podmínek pro povolení obnovy řízení dle ust. § 62 a násl. správního řádu a jeho rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě

zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce Ing. P. S. dne 11. 12. 2001 požádal stavební úřad o zastavení stavby s konstatováním, že nebyl přizván jako účastník stavebního řízení. Paní H. S. tento dopis nepodepsala, bylo však průkazné, že jí dne 4. 3. 2002 bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o povolení změny stavby před jejím dokončením a dne 13. 3. 2002 se účastnila ústního jednání v této věci, při kterém bylo postavení vlastníků jednotek ve stavebním řízení projednáváno. Stalo se tedy nesporným, že přestože důvody pro povolení obnovy stavebního řízení byly Ing. P. S. a H. S. známy, nebyl návrh na povolení obnovy stavebního řízení podán ve lhůtě stanovené ustanovením § 63 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nepovažoval za relevantní názor manželů S., že citované stavební povolení stavebního úřadu nelze považovat za pravomocné, neboť mu jako účastníkovi nebylo doručeno. Konstatoval, že stavební úřad s nimi v průběhu stavebního řízení jako s účastníkem nejednal a neučinil vůči nim žádný právní úkon. V opačném případě by nedoručení rozhodnutí mělo skutečně za následek stav, kdy by rozhodnutí stavebního úřadu nenabýlo právní moci. Vedle důvodů pro povolení obnovy řízení stanovených v § 62 odst. 1 správního řádu je totiž nezbytné dodržení podmínek pro časové omezení podání návrhu na obnovu řízení podle § 63 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k těmto skutečnostem rozhodl žalovaný tak, že odvolání paní H. S. a Ing. P. S. zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí podali H. S. a Ing. P. S. dne 22. 3. 2003 žalobu, následně doplněnou podáními ze dne 27. 7. 2003 a 27. 11. 2003, ve které se domáhali jednak zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2003, č. j. MHMP - 95699/2002/Vys/So, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti a dále pak se domáhali zrušení rozhodnutí stavebního úřadu č. j. 24507/01/2316 – 1520 Hol./Hu., ze dne 22. 8. 2001, popřípadě vyslovení nicotnosti tohoto rozhodnutí.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 7. 2004, č. j. 9 Ca 86/2003 – 33, řízení ve vztahu k žalobkyni H. S. zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.

Usnesením ze dne 1. 12. 2004, č. j. 9 Ca 86/2003 – 45, Městský soud v Praze vyloučil návrh žalobce na přezkoumání stavebního povolení stavebního úřadu k samostatnému projednání. Řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí bylo u tohoto soudu nadále vedeno pod sp. zn. 9 Ca 62/2005.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že stavební úřad vydal dne 22. 8. 2001 stavební povolení, č. j. 24507/01/2316 – 1520 Hol./Hu., ve věci stavebních úprav v domě č. p. x v P. 7, T. 24 stavebníku, jímž byla společnost O. p., s. r. o. Stavební úpravy byly prováděny přímo pod bytem, který je ve vlastnictví žalobce, žalobce se proti započaté stavební činnosti ohrazoval, jelikož jeho práva byla dotčena imisemi, hlukem, zápachem a nadměrnou prašností. Přestože měl být žalobce ze zákona pokládán za účastníka stavebního řízení a takto s ním mělo být jednáno, byl žalobce jako účastník stavebního řízení zcela opomenut, nebyl seznámen s výsledky stavebního řízení ani s podklady významnými pro rozhodnutí stavebního úřadu a nebyla mu dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit a navrhnout případná doplnění. Stavební povolení ze dne 22. 8. 2001 nebylo žalobci nikdy doručeno, což považuje za krácení svých práv. Napadané rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 6. 2002, č. j. 21338/02/2133 - 1520 Hol./Chram., kterým byl zamítnut návrh obou žalobců na obnovu řízení považuje žalobce za zmatečné. Napadené rozhodnutí žalovaného se dle názoru žalobce nezabývalo řádně skutečností, že mu byla znemožněna účast ve stavebním řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 10. 2006, č. j. 9 Ca 86/2003 – 54, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí nejdříve uvedl, že mu žaloba byla doručena dne 1. 4. 2003, tj. v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby (napadené rozhodnutí bylo dle doručky založené ve správním spise žalobci doručeno dne 4. 2. 2003) a nebyl tak dán důvod k odmítnutí žaloby pro její opožděnost, jak namítal žalovaný. K další jeho námitce konstatoval, že rozhodnutí o zamítnutí návrhu účastníka na povolení obnovy řízení nelze pokládat za úkon, jímž se toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem a který je tak ve smyslu ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu. K podmínkám přípustnosti obnovy řízení se ztotožnil se žalobcem v tom, že byl, stejně jako ostatní vlastníci jednotek v předmětném domě opomenut stavebním úřadem jako účastník řízení, v němž bylo vydáno stavební povolení ze dne 22. 8. 2001. Toto pochybení si uvědomil i stavební úřad, který v následně vedeném řízení o povolení změny stavby před jejím dokončením začal s jednotlivými vlastníky jednotek v domě jednat jako s účastníky řízení. Námitky žalobce, v nichž opětovně poukazyval na to, že s ním v rozporu se zákonem nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, nemohly dle městského soudu zpochybnit zákonnost závěru žalovaného (jakož i stavebního úřadu) o nedodržení subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení ze strany žalobce. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 A 78/2001 – 52, ve kterém jmenovaný soud konstatoval, že pro běh tříměsíční lhůty k uplatnění důvodu obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu není rozhodující, kdy se opomenutí účastníci řízení (vlastníci bytů a spoluvlastníci společných částí domu) dozvěděli o stavebních pracech prováděných jedním z vlastníků bytu v domě, ale kdy získali vědomost o tom, že probíhalo správní řízení, kterého se měli zúčastnit, že byli opomenuti a že se tak stalo nesprávným postupem správního orgánu. Z dopisu žalobce ze dne 11. 12. 2001 a taktéž z jeho podání ze dne 7. 3. 2002, adresovaných stavebnímu úřadu, jednoznačně vyplývalo, že žalobce v době, kdy tato podání činil, věděl o tom, že mu v důsledku nesprávného postupu správního orgánu byla odňata možnost účastnit se řízení o vydání stavebního povolení. Přípisem stavebního úřadu ze dne 27. 12. 2001 doručeným žalobci dne 10. 1. 2002, tedy více jak pět měsíců před podáním návrhu na obnovu řízení byl žalobce vyrozuměn o tom, že v domě je realizována stavba na základě stavebního povolení ze dne 22. 8. 2001. Na základě výše uvedeného městský soud považoval za prokázané, že žalobce nejpozději dne 7. 3. 2002 věděl o tom, že ohledně stavby prováděné v domě proběhlo správní řízení, které vyústilo ve vydání stavebního povolení ze dne 22. 8. 2001 a že byl stejně jako ostatní vlastníci jednotek v domě v důsledku nesprávného postupu správního orgánu opomenut jako účastník tohoto správního řízení. Vzhledem k tomuto dospěl k závěru, že nelze než přisvědčit závěru žalovaného, že žalobce při podání návrhu na povolení obnovy řízení ze dne 24. 6. 2006 zmeškal subjektivní tříměsíční lhůtu pro jeho podání, zakotvenou v ustanovení § 63 odst. 3 správního řádu. Jelikož zmeškání této lhůty dle zákona nelze prominout, stavební úřad návrh žalobce na obnovu řízení jako opožděně podaný zamítl po právu.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V ní uvedl, že dle jeho názoru lhůta k obnově řízení může začít běžet až po nabytí právní moci rozhodnutí a za předpokladu, že ve věci samé bylo účastníkem řízení zjištěno „novum“ v podstatě věci, což v daném případě nenastalo. Žalovaný zcela pominul okolnost, že žalobci nebylo řádně oznámeno zahájení správního řízení, nebyl přizván jako jeho účastník a nebylo s ním jako s účastníkem řízení jednáno a navíc žalovaný odepřel žalobci prostudování souvisejících spisů. Stěžovateli měly být během řízení, po zaslání upozornění, že byl opomenut jako účastník řízení, poskytnuty dostatečné informace (např. stavební povolení, stavební dokumentace), případně mělo dojít k opakování některých

právních úkonů, které byly učiněny bez stěžovatele. Žalovaný si počínal contra legem a nedbal zejména ustanovení § 3 odst. 1 a § 4 odst. 2 správního řádu. Žalovaný si byl vědom (vzhledem k opakovaným upozorněním žalobce v odvoláních), že jeho právní úkony jsou v rozporu s právem a přesto nadále činil neplatné právní úkony, které stěžovatel považoval podle ust. § 39 občanského zákoníku za absolutně neplatné. K absolutně neplatným právním úkonům přitom soud přihlíží z úřední povinnosti a nelze je, jakož i úkony s nimi související ratihabovat ani konvalidovat. Jednalo se tedy o úkony nicotné a prvoinstanční soud měl v rámci autoremedury tyto úkony ve správním řízení považovat za neplatné. Neplatné úkony byly činěny jak v prvním, tak i ve druhém stupni správního řízení. Dále stěžovatel žádá, aby tato jeho kasační stížnost byla považována za doplnění kasační stížnosti, kterou podal dne 2. 11. 2005 proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2005, č. j. 9 Ca 62/2005 - 29. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení a aby stěžovateli přiznal náhradu nákladů soudního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v daném případě byl návrh na obnovu řízení podán až po uplynutí tříměsíční subjektivní lhůty stanovené v § 63 odst. 3 správního řádu a proto byl zamítnut. Stěžovatel byl totiž o skutečnosti, že bylo vydáno stavební povolení informován přípisem stavebního úřadu ze dne 27. 12. 2001 a obnovy řízení se domáhal až podáním ze dne 24. 6. 2002. Námitku stěžovatele, že žalovaný činil úkony v rozporu se zákonem a tyto tak byly neplatné podle ustanovení § 39 občanského zákoníku nepovažuje za důvodnou, neboť občanský zákoník reguluje občanskoprávní vztahy, v daném případě se však jedná o správní řízení, tj. o vztahy veřejnoprávní, a proto nelze ustanovení § 39 občanského zákoníku použít. Žalovaný je toho názoru, že nečinil žádné úkony, které by byly v rozporu se správním řádem. Kasační stížností napadený rozsudek městského soudu byl vydán v souladu se zákonem. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ačkoliv stěžovatel důvody kasační stížnosti výslovně nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud dovodil podle obsahu kasační stížnosti, že se dovolává stížnostních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním

orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu zdejší soud ve vztahu k projednávané věci zjistil, že stěžovatel se obrátil na stavební úřad přípisem ze dne 11. 12. 2001 (nadepsaným jako „zastavení stavby“), ve kterém konstatoval, že je vlastníkem bytové jednotky v domě č.p. x., T. 24, P. 7, umístěné přímo nad přízemním nebytovým prostorem, který je ve vlastnictví firmy J. – O. p.. Zdůraznil, že od 4. 11. 2001 byly v těchto prostorách prováděny rozsáhlé stavební práce, přičemž stěžovatel nebyl přizván jako účastník řízení při povolení uvedené stavby a žádal proto stavební úřad o okamžité zastavení této stavby a nové projednání jejího schválení s tím, že měl nezastupitelné právo k účasti na stavebním řízení, neboť nikoho nepověřil k svému zastupování.

Na tuto žádost stěžovatele reagoval stavební úřad přípisem č. j. 41029/01/3874 - 1520 Hol./Hu., ze dne 27. 12. 2001, ve kterém konstatoval, že dne 11. 12. 2001 obdržel žádost stěžovatele o okamžité zastavení stavby „stavební úpravy v suterénu (1.PP) a přízemí (1.NP) domu č. p. x v P. 7 – H., T. ul. č. 24“. Potvrdil že na tuto stavbu vydal dne 22. 8. 2001 stavební povolení č. j. 24507/01/2316 - 1520 Hol./Hu. Stavebníkem byla společnost O. p., s. r. o., přičemž P. s. n. s. r. o. zastupující S. v. j. d. č. p. 1519, 1520, 1521 v P. 7, T. ul. vydala ke stavbě dne 28. 3. 2001 souhlasné stanovisko. Jak vyplývá z doručky založené ve spisu, tento přípis stavebního úřadu byl stěžovateli doručen dne 10. 1. 2002. Dne 4. 2. 2002 požádal stavebník o povolení změny stavby před jejím dokončením s odůvodněním, že dle vyjádření statika není možné dodržet původní projekt. Dne 27. 2. 2002 vydal stavební úřad oznámení o zahájení řízení o změně stavby před jejím dokončením, přičemž toto oznámení bylo již doručeno též jednotlivým vlastníkům jednotek v předmětném domě, tedy i žalobci. Podáním ze dne 7. 3. 2002 žalobce, podepsán za vlastníky bytů T. 22 a 24, stavebnímu úřadu sdělil, že obdržel jeho dopis ze dne 27. 2. 2002, kterým jim byl oznámen termín projednání změny stavby a dále konstatoval, že vlastníci bytových jednotek předpokládají, že stavební úřad uznal jimi vznesenou námitku, že byly opomenuti ve stavebním řízení, a proto očekávají, že budou při jednání dne 13. 3. 2002 seznámeni s projektovou a prováděcí dokumentací celé stavby a budou s nimi projednány jejich připomínky, a to ještě před jednáním o změně stavby. Podáním ze dne 24. 6. 2002 se žalobce a jeho manželka domáhali mimo jiné povolení obnovy stavebního řízení týkajícího se stavby prováděné v přízemních prostorách pod jejich bytem, v němž znovu argumentovali tím, že byli opomenuti jako účastníci v řízení o povolení stavby.

Podle § 62 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, na návrh účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení; b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak; c) byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li být náprava zjednána v odvolacím řízení; d) rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li být náprava zjednána v odvolacím řízení; e) rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, nebo rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem.

Podle ustanovení § 63 odst. 1 správního řádu obnovu řízení povolí na návrh účastníka řízení, nebo nařídí správní orgán, který rozhodl ve věci v posledním stupni. V návrhu

na obnovení řízení je třeba uvést důvody obnovy řízení a skutečnosti svědčící o tom, že je návrh podán včas (§ 63 odst. 2 správního řádu). Lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení stanoví § 63 odst. 3 správního řádu, dle kterého se návrh podává u správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy (subjektivní lhůta), nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí (objektivní lhůta); ve stejné lhůtě může správní orgán obnovu řízení nařídit. Zmeškání lhůty nelze prominout. Podle § 64 odst. 1 správního řádu nové řízení ve věci provede orgán, jehož rozhodnutí se důvod obnovy týká; týká-li se důvod obnovy řízení rozhodnutí správních orgánů prvého i druhého stupně, provede nové řízení správní orgán prvého stupně.

Z uvedeného plyne, že uplatnění obnovy řízení představuje možnost zásahu do existence pravomocného správního rozhodnutí. Obnova řízení je tak mimořádný způsob přezkoumání rozhodnutí, který se uplatňuje tehdy, jestliže se po správním řízení, které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, zjistí závady ve skutkových zjištěních nebo procesní vady, které měly nebo mohly mít podstatný vliv na již pravomocné rozhodnutí. Samotné řízení o obnově se skládá ze dvou stadií. V prvním stadiu (řízení o povolení nebo nařízení obnovy – *judicium rescindens*) se rozhoduje o tom, zda se obnova řízení povolí, nebo se z úřední povinnosti nařídí, a v druhém stadiu (obnovené řízení – *judicium rescissorium*) pak správní orgán vydá v obnoveném řízení nové rozhodnutí. V prvním stadiu správní orgán posuzuje zda jsou splněny podmínky obnovy řízení, rozhoduje pouze o tom, zda se obnova povolí nebo nařídí a pravomocné správní rozhodnutí tak není přezkoumáváno meritorně. Teprve pokud jsou splněny podmínky obnovy řízení, nastupuje druhé stadium, v němž se znovu rozhoduje ve věci, o které již bylo rozhodnuto v původním správním řízení. Podmínkou obnovy řízení je existence jednoho ze správním řádem taxativně uvedených důvodů obnovy řízení uvedených v § 62 odst. 1 písm. a) až e) správního řádu, další podmínkou je dodržení subjektivní či objektivní lhůty, stanovené v § 63 odst. 3 správního řádu.

Stěžovateli byl dne 10. 1. 2002 doručen přípis stavebního úřadu ze kterého se dozvěděl, že proběhlo stavební řízení ukončené stavebním povolením ze dne 22. 8. 2001. Stěžovatel již ve svém přípise ze dne 11. 12. 2001 konstatoval, že nebyl přizván jako účastník řízení a jak správně usoudil i Městský soud v Praze, nezbyvá než uzavřít, že žalobce, stejně jako ostatní vlastníci jednotek v domě, byl opomenut stavebním úřadem jako účastník řízení, (P. s. n., s. r. o., neměla v takovémto rozsahu oprávnění za ně jednat), v němž bylo vydáno stavební povolení dne 22. 8. 2001; ostatně toto pochybení si uvědomil i stavební úřad, který v následně vedeném řízení o povolení změny stavby před jejím dokončením začal s jednotlivými vlastníky jednotek v domě jednat jako s účastníky řízení. Z výše uvedeného tak vyplývá, že v posuzovaném případě byl dán důvod obnovy řízení uvedený v § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu. Zbylo pak dále posoudit, zda tato skutečnost mohla zpochybnit zákonnost závěru žalovaného o nedodržení subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení ze strany žalobce. Městský soud v Praze na tuto otázku odpověděl negativně a Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením věci ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud se proto především zabýval tím, zda byla stěžovatelem dodržena lhůta k podání návrhu na obnovu řízení. Tato lhůta, vzhledem k tomu, že stěžovateli byl dne 10. 1. 2002 doručen přípis stavebního úřadu, ve kterém se stěžovatel dozvěděl, že proběhlo stavební řízení ukončené vydáním stavebního povolení a stěžovatel již tehdy namítal, jak vyplývá z jeho přípisu ze dne 11. 12. 2001, že v tomto řízení měl právo vystupovat jako účastník řízení, počala běžet dnem 11. 1. 2001. Podle § 27 odst. 2 správního

řádu se do lhůty nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let končí uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, a není-li takový den v měsíci, končí lhůta posledním dnem měsíce. Případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den. Lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení tedy uplynula podle názoru Nejvyššího správního soudu dne 10. 4. 2002. Stěžovatel však podal návrh na obnovu řízení až dne 25. 6. 2002 a zmeškal tudíž nepochybně subjektivní tříměsíční lhůtu pro její podání, stanovenou v § 63 odst. 3 správního řádu. Zmeškání lhůty přitom nelze prominout. I kdyby Nejvyšší správní soud vycházel, stejně jako Městský soud v Praze, z toho, že žalobce věděl o proběhlém stavebním řízení nejpozději dne 7. 3. 2002, kdy za vlastníky bytů v T. ulici sepsal sdělení, jímž reagoval na dopis stavebního úřadu ze dne 27. 2. 2002, a že byl v důsledku nesprávného postupu správního orgánu jako účastník stavebního řízení opomenut, byla by tříměsíční subjektivní lhůta k podání návrhu na obnovu řízení rovněž zmeškána, neboť vycházejí z tohoto data, připadl by její konec na den 7. 6. 2002, avšak návrh byl podán až 24. 6. 2002.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 A 78/2001 – 52, publikovaném pod č. 432/2005 Sb. NSS konstatoval, že pro běh tříměsíční lhůty k uplatnění důvodu obnovy řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu není rozhodující, kdy se opomenutí účastníci řízení (vlastníci bytů a spoluvlastníci společných částí domu) dozvěděli o stavebních pracích prováděných jedním z vlastníků bytů v domě, ale kdy získali vědomost o tom, že probíhalo správní řízení, kterého se měli zúčastnit, že byli opomenuti a že se tak stalo nesprávným postupem správního orgánu. Na uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu správně poukázal i Městský soud v Praze.

Z uvedeného vyplývá, že okamžik nabytí právní moci rozhodnutí napadeného obnovou řízení nemá na běh subjektivní tříměsíční lhůty k podání návrhu na obnovu řízení žádný vliv, neboť rozhodující pro počátek běhu uvedené lhůty je až den, ve kterém se stěžovatel dozvěděl o tom, že proběhlo správní řízení jehož měl být účastník, a nikoli den, kdy návrhem na obnovu řízení napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

Městský soud v Praze tudíž rozhodl správně, pokud uzavřel, že žalobce při podání návrhu na obnovu řízení ze dne 24. 6. 2006 zmeškal subjektivní tříměsíční lhůtu pro jeho podání, zakotvenou v ust. § 63 odst. 3 správního řádu. Uplatněný důvod kasační stížnosti, tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebyl tudíž shledán Nejvyšším správním soudem důvodný.

K námitce stěžovatele ohledně toho, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanoveními správního řádu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný v řízení o povolení obnovy žádné z namítaných ustanovení správního řádu neporušil, pokud napadeným rozhodnutím zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 6. 2002, č. j. 21338/02/2133 - 1520 Hol./Chram., kterým stavební úřad zamítl návrh stěžovatele na obnovu stavebního řízení ukončeného stavebním povolením stavebního úřadu ze dne 22. 8. 2001, č. j. 24507/01/2316 – 1520 Hol./Hu. Namítaný důvod kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b), tj. tvrzení, že žalovaný správní orgán při zjišťování skutkové podstaty porušil zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, nebyl tudíž Nejvyšším správním soudem shledán opodstatněným. Stejně tak je tomu i ve vztahu k námitce stěžovatele týkající se absolutní neplatnosti právních úkonů žalovaného podle ust. § 39 zákona č. 40/1964 Sb.,

občanský zákoník, Nejvyšší správní soud konstatuje, že občanský zákoník upravuje majetkové vztahy fyzických a právnických osob, majetkové vztahy mezi těmito osobami a státem, jakož i vztahy vyplývající z práva na ochranu osob, pokud tyto občanskoprávní vztahy neupravují jiné zákony (§ 1 odst. 2 občanského zákoníku). Z uvedeného rozsahu právních vztahů upravených občanským zákoníkem vyplývá, že úkony správních orgánů ve správním (stavebním) řízení nelze zařadit pod občanskoprávní vztahy a tyto úkony tak nemohou být absolutně neplatnými ve smyslu § 39 občanského zákoníku. Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že ostatně z obsahu kasační stížnosti nebylo zcela jasné neplatnosti kterých právních úkonů se stěžovatel dovolává.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud námitky uvedené v kasační stížnosti důvodnými a proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu